

Élet Isten családjában

Zsid 13,3

■ KUSTRA CSABA

Az apostoli levelek végén megfigyelhető, hogy az általános kijelentések után mindig személyes intéseket, köszöntéseket és áldásokat olvashatunk. Ez a mondat is ezek közé tartozik, mely mögött teljes súlyával ott áll az egész levél tartalma. Ott áll az egyszer és mindenkorra elvégzett krisztusi megváltás végeredménye. Ez nem más, mint az, amit így olvasunk: „*Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni.*” (2,11) Ezt más szavakkal így lehet mondani: Krisztussal együtt Istennek, a mi Atyánknak a nagy családjába tartozunk, Krisztussal együtt rá hasonlítunk, az ő otthona a mi otthonunk, a tőle kapott, bennünk lévő élet őt utánozza. Ebbe a Krisztusban már elvégzett állapotba sem érzelmekkel, sem tantételekkel nem tudunk belekerülni; ebben megmaradni csak az élő és ható ige, a Szentlélek meggyőző ereje által lehetséges.

A Zsidókhöz írt levél szerzője olyan embereket szólít meg, akiknél a Krisztusban való megmaradás volt veszélyben. Ezért írja néhány verssel később: „*Velem van az Úr, nem félek, ember mit árt-hat nekem?*” (13,6) Ahhoz, hogy felébredjen, a belső emberünknek – aki Isten képe és hasonlatossága – azzal a mennyei életminőséggel való személyes találkozásra van szüksége, amely rá hasonlít – a „hasonló a hasonlót vonzza” alapon. Ez a mennyei vonzás teremti meg annak az alapját, hogy igent mondjunk a hívásra, és ki tudjunk lépni a világ célt tévesztett állapotából. Ez a munkálkodás levédett folyamat, amelyet nem tudunk emberi praktikákkal kijátszani, netán megkerülni. Ezért mondja Jézus János evangéliumában, hogy én vagyok az út az Atyához, nincs más.

Mindezek után elmondhatjuk, hogy a reánk irányuló mennyei munka nem más, mint mennyei családgyesítés. Pünkösöd óta a Szentlélek folyamatosan leleplezi azt a tényt, hogy Krisztusban való-jában kik vagyunk, hová tartozunk, és merre tartunk. Ez a folyamat értelemszerűen egy közösséget hoz létre, amely idegen testként él a földön, amely nem az igazi otthona. A Zsidókhöz írt levél nem véletlenül írja: „*Mert nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.*” (13,14) Amikor a Szentlélek beemel minket a mennyei családba, akkor a Krisztus által egyszer és mindenkorra megkötött, felbonthatatlan szövetség köt minket össze, és ezt a látást viszi bele az emberi kapcsolatainkba. Elsősorban a hittestvérek irányába, másodsorban azok felé, akik még nem tudják, mivé tette őket Jézus. Igénk most az első csoportra irányítja a figyelmet, akik testi értelemben korlátozás és támadás alatt állnak.

Az „emlékezzetek meg” felszólítás elsősorban nem az emberre irányul, hanem Jézus Krisztusra és az ő munkájára, arra, akivé tett minket. Azért, mert a mennyei családba tömörítő szeretet és az ebből fakadó összetartozás a leleményes segítő testvéri szeretetnek a motorja. Ez teljesen más alap,

mint az üzleti érdekszövetségre épített humánus szolidaritás. Amennyiben ez a bizonyos hajtóerő nincs meg, ez egyrészt névlegessé teszi a kereszténységet, másrészt közömbössé. Isten igéje, amelyet most is tanulmányozunk, mindig röviden, tömören beszél egy gyakorlati ügyről, amit így lehet a mi nyelvünkre átfordítani: ne feledkezz meg arról a mennyei méltóságról, hogy a testvéred és te is az isteni szerelem rabja vagy, ezt ne szégyelljétek. A börtönben lévő hittestvér esetében elsősorban nem az életéért vagyunk felelősek, hanem azért, hogy aki mesterségesen ki lett szakítva a közösségből, az megmaradjon a szeretetben, a mennyei tűz ne aludjon ki a szívében. Ugyanez vonatkozik a Krisztusért történő gyötrésekre, amire igénk második fele utal.

Mindenkinek tudomásul kell venni azt aényt, hogy attól a pillanattól, hogy Krisztus uralma alá kerülünk, testestől-lelkestől a Szentlélek által, ez az állapot a világot ingerli. Itt csak megjegyzem, hogy ez nem vonatkozik a Krisztus nélküli vallásosságra, mert emberi erővel nem tudunk elszakadni a világ gondolkodásmódjától, hanem benne maradunk. Erre a negatív tapasztalatra egyébként maga Jézus az evangéliumokban több helyen felhívja a figyelmet. Amikor az emberben megjelenik Krisztus természete, azt Pál apostol szavai nyomán Istennek kedves illatként kell felfogni. A gonoszságban, gyűlöletben és önzésben élő világban viszont mindez undorító büzként jelenik meg, amit mielőbb meg akar szüntetni. Ezt mindenkor vádlással, káromlással, illetve emberöléssel teszi. Ez tökéletesen megnyilvánult István, az első vértanú kivégzésében, akit bizonyágtétele után megköveztek. Erről olvasunk a Jelenések könyvében is: „...mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálíg.” (Jel 12,10–11)

Amikor a Szentlélek leleplezi előttünk a valódi nevünket, leleplezi előttünk azt, akiről el vagyunk nevezve, vagyis azt, hogy Isten fiai vagyunk. Ezzel Krisztussal szövetségbe, közösségbe és testébe kapcsol be, akiket irgalomból benne hagy és őriz a világban. Ezért mondja igénk: „...mint akik magatok is testben vagytok...” Itt tehát arról a testről van szó, amelynek a feje Krisztus. Aki Krisztus testébe belekerül, az már pontosan látja azt a minőségbeli különbséget, amely eltér attól a közösségtől, amelyben a világ öntudatlanul sóhajtozik és nyög. A Zsidókhoz írt levél többször is emlegeti, hogy ne keményítsétek meg a szíveteket. Ez azért is van, mert az emberben lévő rossz istenkép lelki falait le kell rombolni ahhoz, hogy végre engedjen a hívásnak. Ez a rombolás időbe telik. Valakinél néhány nap, valakinél évek, évtizedek. Az evangéliumok a farizeusokon keresztül bemutatják, hogy a legkeményebb falakat Isten szeretetével szemben a vallásos emberi tradíciók építik. Pál apostol erről a munkáról így beszél: „Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erők az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek...” (2Kor 10,4–5)

Igénk arról beszél, hogy nemcsak az szenved, aki szívének keménysége miatt nem tud belépni a mennyei családba, hanem Krisztussal együtt azok is, akik már benne élnek. Ennek a szenvedésnek az alapja Istennek, mennyei Atyánknak a szeretete, aki minden gyermekét hazavárja. Ez a látás és buzgalom Krisztuson keresztül az egész testet áthatja pontosan úgy, ahogyan a földi családi életben látható, bátorításban, türésben, szenvedésben. Igénk ezen a síkon mozog, és egyben erre emlékeztet minket is.